

Letnik I.

v lažnjivi obleki.

Štev. 20.

Izhaja v mesecu dvakrat, kedar ga je volja. — Veljá celo leto 2 gold. 40 kr., pol leta 1 gold. 20 kr.

Najnovejši telegrami.

Gospod pl. Wurzbach je voljen predsednik kmétijske obrtnijske družbe. Kebri, metulji in mrčesi sploh napravijo vsled te vesele dogodbe svojemu zagovorniku na čast velikansko besedo s plesom. Zacherl-a, kateri je, kakor znano, iznajdel prah, ki mori mrčese, pri tej priči zadene mrtvoud.

Realke vodja Schray izleze iz preiskave čisto nedolžen. — Janjčanje pričakujejo za svoje vedenje javno in splošno pohvalo.

Veliki pedagog (odgojitelj) prof. Pisker I. dokáže v konšt. društva zboru, da je bila zmešnjava med ljudmi, ki so zidali babilonski stolp (turn), nemogoča, ako bi bili vsi govorili nemški. Konšt. društvo sklene gosp. profesorju zidati v spomin — babilonski stolp.

Vsled nenavadnega vspeha, kterega je doseglo dramatično društvo v deželnem gledišču, ponudil se je gosp. Kromer društvu za „prvega smešnika“ (komikarja), nadjaje se večega ploska, ko ga je vjel s svojimi govori v deželnem zboru. — Dežman bo igral odslej naloge „mladih zaljubljenecv“ in obesil proklete grablje vsaj za nekaj časa na kol.

Gosp. Lesjak, kateri je (v nemškem jeziku, se vé da) rekel, da ostane do smrti učitelj, vstopi v konšt. društvo kot učitelj, ker se je nadjati, da je mnogo udov v tem društvu, ki ostanejo do smrti učenci. — Povabilo avstrijskega ministerstva, da bi prevzel pri njem učitelja stopinjo, je odklonil gosp. šolski nadzornik, češ, da on še sam ne zná podučevati, kako se gré rakom žvižgat.

Nek ud ljubljanske čitalnice predlaga, da naj se kaznuje vsaka nemška beseda, ktera se sliši v čital-

nici, z 1 krajcarjem. Vspéh bi bil tak, da se v kratkem nabere čez 200.000 gold., s kterimi se bo zidal „Slovenski dom“. Več znamenitih slovenskih bogatinov protestuje proti sklepu, ker bi v kratkem čisto obožali.

Kljun se odpové deželnemu poslanstvu do prihodnje sesije deželnega zbora in podari svojega poslanstva dohodke do tistega časa slovenskemu dramatičnemu društvu.

V Dalmaciji tih mir. Ljubljanski konšt. turnarji, kateri so bili, kakor nam je znano iz zadnjega „Brenceljna“, poklicani na borišče, da pomirijo upornike, so delali čudeže. Komaj so prikipeli v Dalmacijo, nehal je boj, kajti Dalmatinci niso zamogli nobenega dohiteti, in boj je bil pri kraji. Da bi bilo avstrijsko vojno ministerstvo vsaj prej izvedelo za te korenjake. Morda bi ne bil ne eden Dalmatinec obešen.

„Tagblatt“ naznanja, da se je zadnjikrat zlegal. Strašna tuga med častitelji tega lista. Vsled tega odpade 500 naročnikov, ki so plačevali naročnino, in 5000 onih, od kterih je „Tagblatt“ mislil, da so njegove vere. Laži, ktere je „Tagblatt“ le po krajcarju prodajal, poskočijo v ceni do 5 gold. Strašna lakota med nemškutarji, kateri so navajeni bili „Tagblatt“ večerjati.

Dunajski časniki se grozé nad vislicami v Dalmaciji, ker Dalmatini niso zaslužili zavoljo upora smrti na vislicah. Duhovi obešenih Dalmatinec se vjemajo s to mislijo in so pripravljene naznaniti ljudi, kateri so zreli že za vislice. V Avstriji se marsikak zaslužek prezré.

Znan ljubljanski renegat se pritoži, da še ni dobil, kakor zasluži, 25 — — (telegraf se vtrga).

Nemškutarja dom.

Sem revče, kje nek' najdem dom?
Al' na Pruskem, ki za šalo
Menda ni me našeškalo,
Kjer me strašil pušek grom?
Oj tam meni dom ne bo,
Kjer me bratje pretepó.

Tedaj kje drugod dom je moj!
Al' na Laškem, kjer je paša
Šembrano mi vroča kaša?
Oh, tudi tukaj nikdar ne!
Mi polenta ne diši,
Ker trebuška ne redi.

In vendar neke sem domá.
Sem v Dalmac'ji, kjer mi ljudstvo
Kaže le sovražno čutstvo?
Joj slaba domovina ta.
Niso meni trte vinske
Kisle fige dalmatinske.

Al' nikjer doma za-me ni?
Kjer nemškutarsko pokvažo
Varujejo s hudo stražo,
Tam si revče doma ti.
Blata dosti tam povsod,
Tam domá nemškutarsk' rod.

Si v boljšem kraju iščem dom.
Je li v ogerskih puščavah,
Translajtanije planjavah?
Joj, tam požré madžarsk' me som.
Oh tam bran' madžarska pest
Mi priljubljen želod jest'.

Kje neki dom bom še iskal?
Al na Českem, kjer blamaže
Niso več le stare vraže?
Kjer narod me bo skor izgnal?
Niso češke še čepinje
Za visoke naše pinje.

Kje neki najdeš dom li moj?
Je na Ježici v nižavi?
Je na Janjčah mi v višavi?
Kjer me zapodil kmetov roj?
Tam gotovo dom mi ni,
Kjer mi s palico zvoni.

„Brencelj“.

Feljton.

Mameluška razsodba.

V mameluški deželi se je zgodila neka nepri-
stojnost. Krik, vodja mameluških šol s 6 razredi,
je bil namahal nekega uradnika, po imenu Ej-Ben-
Mul iz kana *) dobro razkričanih Vence-Slovov.

Ej-Ben-Mul, pohleven mož od nog do glave,
misli stvar naznaniti pri kadi-ju **), a Krik se plazi
po kolenih za njim tako dolgo, da se dá Ej-Ben-Mul
pregovoriti in dogodbo zamolči.

To čisto osebno stvar pa obesijo časniki Vence-
Slovov na véliki zvon, kateri doni tudi kadi-ju na
ušesa, tako, da mora nehoté stvar preiskavati.

Kan Vence-Slovov pa je Mamelukom trn v peti,
tedaj bi bilo zeló sitno, ako bi Krik bil krivega spo-
znan, kajti v mameluški deželi je splošno navada,
da se celó vino toči po dvojnih poličih in prodaja
po dvojni ceni.

Kadi Var--Ali-Hoče, kateri je nedavno sple-
zal po mameluški lestvici na mogočni sodniški pre-
stol, je z dušo in telesom Mameluk, čeravno se je
zibal v zibelki Vence-Slovov; tedaj bi grozno nerad
obsodil krivega Krika, kateri se je namazal z enako
barvo ko on. Pokliče k sebi namahanega Ej-Ben-
Mul-a in ga nagovori:

„Ti si vere Vence-Slovov, tedaj rojen pretepač.
Je li res, da te je Krik — slava imenu njegovemu!
— nedavno silovito napadel?“

Ej-Ben-Mul: „Res je, priče mi bodo pritr-
dile.“

Kadi: „Je li dalje res, da si se ustavljal na-
padu?“

Ej-Ben-Mul: „Kako pa da! Se bom li dal
mlatiti ko snop?“

Kadi: „Odstopi! Dovolj vem!“

Ej-Ben-Mul odide in za njim vstopi Krik.

Kadi: „Slavni gospod! Ne zameri, da se ti
vklonim, in ne požri me pri tej priči, če sem tako
predrzen, da te vprašam, je li res, da si hotel na-
šeškati razkričanega Ej-Ben-Mul-a?“

Krik: „Kdo si predrzne mene, ki sem srdit
Mameluk, kaj tacega natolcevat? Povejte mi člo-
veka, da ga poteptam ko črva na poti!“

Kadi (se prestraši): „No, no, jaz gotovo ne,
saj vem, da si Mameluk!“

Krik: „Tega bi ti tudi ne svetoval!“

Kadi: „Vendar moram storiti razsodbo; ne za-
meri, da je postava nad mano in nad tabo. Razjasni
mi tedaj stvar, če ti je ljubo!“

Krik: „Dobro! Z omenjenim sitnežem in agi-
tatorjem Vence-Slovov — Ala! naj jih s streló vdari!
— sešel sem se v gostilnici in sem hotel poskusiti,
je li njegova čepinja trdnejša od stolovega lesa. Temu
se je predrnež vstavljal, ne misleč, da kan naš enake
skušnje že dela več sto let na čepinjah nam nasprót-
nega kana. Vrh tega je bilo jasno, da bi se stol
razletel nad znano trdo čepinjo, kakoršne ima kan
Vence-Slovov sploh. Tedaj mislim, slavni kadi, kte-
rega očalim ni nič skritega, kar se ni zgodilo, da
se mi podeli očitna pohvala zato, ker nisem zatožil
Ej-Ben-Mula, kateri se mi je vstavljal.“

Krik je nekrivega spoznan in izplava iz sod-
nijske preiskave bel in čist ko bela mačka ali labud.

To je, kakor rečeno, zgodilo se v mameluški
deželi, kjer je narobe svet, in nikakor ne v Ljub-
ljani, kajti v Ljubljani se godí vsakemu le pravica,
kar se bo v pravdi zoper Janjčane očividno pokazalo.

Popotnik iz dežele mameluške.

*) Kan pomeni „rod“.

**) Sodnik.

Cuvajska politika.

Blatnovaščan. Si čul, pajdaš, da je Schray čisto nedolžnega spoznan?

Krakovčan. Kaj takega se je govorilo, a jaz še ne vem nič gotovega.

Blatnovaščan. Če je to res, se mi zdi cela kamniška dogodba nekako zamotana.

Krakovčan. Kako to?

Blatnovaščan. Znano je, da so se trije zgrabili: Schray, Prhavec in Mulej. Schray je bojé le miril, tedaj sta se tepla Prhavec in Mulej. Če bo tudi Prhavec nekrivega spoznan, je on miril Schraya in Muleja. Mulej pa tožen ni, tedaj je on miril Schraya in Prhavca, ker se pa ta gospoda nista tepla med sabo, tudi Mulej ni mogel nikogar miriti. To je kaj čuden klobčič!

Krakovčan. Schray je nem.....

Blatnovaščan. Pst!

* *

Krakovčan. Kakošen razloček je med Dežmanom in Jonam.

Blatnovaščan. Hm! To je lahko odgovoriti. Oba sta preroka, in sicer Jonas starega veča, Dežman pa nemčurskega.

Krakovčan. Haha! Nisi je vganil. Čuj! Jona je riba požrla, Dežman pa — jé ribe.

Blatnovaščan. Ti je znano, kdo plačuje stroške straže, na kateri stojiva nocoj, mesto ali Dežman?

Krakovčan. Ti je znano, komu se plačujejo?

Blatnovaščan. Meni ne!

Krakovčan. Meni tudi ne!

* *

Blatnovaščan. Si videl v gledišču predstavo „Barbare Ubrikove“?

Krakovčan. Kam misliš? Saj se ne štejem med inteligencijo in kapital.

Blatnovaščan. Revica je bila 21 let zazidana!

Krakovčan. Ko bi bila vedela, da jo bodo še po glediščih vlačili in trpinčili, gotovo bi se bila dala zazidati do sodnega dné.

Nekaj predmetov in vodil

za igre kakor je „Barbara Ubrik ali 21 let zazidana nuna.“

„Brencelj“ ni zamogel vganiti, zakaj je ljubljansko gledišče pri nemških predstavah vedno do malega prazno, tako da poslušalci včasih komaj drug družega vidijo. Sicer je letala naša nemškutarska mladost le zavolj mladih igralk v „hram umetnosti“ najrajši, kedar se je kaj vidilo; zdaj pa so se zopet zapodili za staro, kajti kdor je 21 let kje zazidan, gotovo ni več 16 let star.

„Brencelj“ je strmél, ko je videl vse v gledišče vreti. Da pa spravi tudi on Ljubljančanov v gledišče, bo izdelal v kratkem strašne igre, da bodo poslušalcem ne le lasje po koncu stopili, ampak tudi sapa zastala, po teh-le načrtih:

„Urša Štrboncelj“ ali mlada deklica, ktera je bila 200 let brez vse jedi zazidana. Opera v 3 aktih z volčjim tulenjem.

„Janez Klobasa“ ali pečen in kuhan odrtnik, kteri sam sebe peče in jé.

„Hinko Tolovajski“ ali grozovit razbojnik, kteri sné po 100 ljudi na dan s kožo in kocinami.

„Strašna prikazen v gradu Strašinskem“ ali 9999 strahov po 100 sežnjevisokih.

„Krvav prstan“ ali zaslužena kazen zarad odrtnije. Na koncu vsakega oddelka se jame prstan jokati in toči krvave solze.

„Capinov Jaka“ ali mučenec, kteri je bil 255 let naboden na vrhu cerkvenega stolpa (turna).

„Špela Prèkvata“ ali deklica 3 leta stara, ktera je bilat ako zazidana, da je stala 360 let na eni nogi.

„Stara copernica“ ali žena, ktera se bo odrila do kosti pred očmi gledalcev in potem zopet oblekla v posušeno in vstrojeno kožo.

Kdor vé še kaj enakih predmetov, naj jih brž naznani „Brencelju“, da naredi ljubljansko-nemškutarski mladini primerne igre.

Pesem,

ktero je gosp. Drašler, ker jo je bila policija izbrisala, tiho pel.

*Pri nas se komično godí,
V slovenskem gnjezdru se rodi
Nemčurček.*

*On je v deželi med ljudmi,
Ki so obrazov belih vsi,
Zamurček.*

*Slovenščno zaničuje on
Le bije ob nemškutarski zvon,
Pa čudna je prikazen ta,
Da mož še nemščine ne zná,
Ha ha ha!*

On nemščine ne zná.

*Navadno se nam pripetí,
Da tuj nam tiček priletí
V Schweineland.*

*Tu baše naše zemlje sad
V trebušček svoj šentano rad
V Krainerland.*

*Zabavlja vendar na vso moč
Čez našo zemljo žolč le toč,
Z dežele naše ne beži,
Slovenski kruhek mu diši,
Hi hi hi!*

Svinjina mu diši.

I.

Prvič se peljeta 1 turnar in 1 „Sokol“ čez vodo, „Sokol“ se vrne. Drugič se pripeljeta 2 turnarja, 1 se vrne nazaj in ostane na tej strani. Tretjič se peljeta 2 „Sokola“, se 1 z 1 turnarjem vrne nazaj. Četrtič vzame vrnivši se „Sokol“ še ostalega „Sokola“ in ga prepelje. Petič gré turnar, ki je že prepeljan, nazaj in prepelje najprej drugega in potem tretjega turnarja.

II.

Dijakov ne gré nobeden zadnji iz sobe, kajti zadnji se vsede na predzadnjega in ta ga nese štuporamo skoz vrata. Krčmar ne dobi tedaj nikakoršne plače.

V šoli.

Učitelj. Tine, povej mi, zakaj ima človek lase?

Tine. Zato, da ga zamore učitelj lasati.

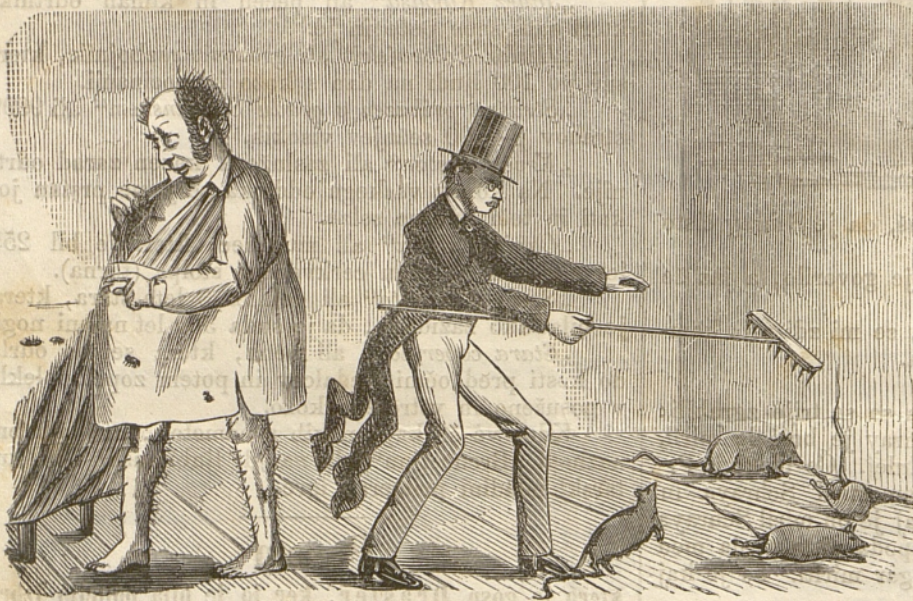
Učitelj. Zakaj je Samson podil filistre z oslovsko čeljustjo?

Tine. Ker menda še ni bilo vodjev realk in stolov.

Telegram iz Vrhnike.

Gosp. Pisker, kateri je v ljubljanskem konšt. mestnem zboru imenitne besede spregovoril: „Slovenščina je v šolah kot učni jezik pedagogična nedopustljivost“, je izvoljen profesor naše 11. šole, kajti tudi v naši 11. šoli je slovenščina sploh „pedagogična nedopustljivost“.

Poslanca vélikega posestva

na lovu v svoji lastnini.

V štacuni.

Ižanec. Koliko veljá to blagó?

Služabnik. 12 goldinarjev, oče!

Ižanec (za-se): On pravi 12, misli pa le 10, dal bi blago za 8, vredno je 6, jaz bi mu dal 4, mu bom obljubil 2 goldinarja.

Protest.

Občna misel naju imenuje nemškutarja. Protestujeva energično proti tem natolcevanji s pristavkom, da se nama bo smel dajati ta primek še le, če ne spraviva prihodnjo leto vsaj tri slovenske tabore na noge, ktere sva jela že na vso moč snovati.

Derbič in Mulej, glavna možá.

NAZNANIŁA.

Ponudba.

Slišal sem, da ljubljanski mestni odbor namerja kupiti hišo za mestno bolnišnico. Ker je meni volja prodati svojo, jo ponujam s pristavkom, da je ni treba nikdar popravljati in je vrh tega davkov oproštena. Za sedanjí mestni odbor bi bila pa še posebno pripravna zato, ker jo bo lahko s sabo vzel, kedar mu ura odbije.

Višnjegorski polž.

Na prodaj je

na vse strani skušen značaj,

kteri se primeri in služi vsaki sistemí. Cena se izvè pod črkama K. D. v Ljubljani.

Zgubilo se je

veliko število ljudi, ki verujejo naši ustavi in so zadovoljni s sedanjim stanjem Avstrije. Kdor vé kaj o njih, naj se oglasi pri

ministerstvu.

Išče se

bogatinec ali društvo,

ktero bi plačevalo „avstrijske dolgove“, po uporu v Dalmaciji za 5 milijonov pomnožene.

Tudi se iščejo „krepki stebri“, ali pa tudi „mizar“, ki ume popravljati stole, ki se strašno majó.

Pogoji se izvedó pri

avstrijskem ministerstvu.